

„Det er jo givet, at Laasning rammer de omboende Fiskere i ikke ringe Grad, og det er derfor saa naturligt, at de ønske at blive fri for Laasningen, og at dette Ønske kommer frem fra deres Repræsentanter her paa Tingene“;

men naar Ministeren tilføjede, at disse Hensigtninger vilde blive nærmere undersøgte, men at han ikke troede, at man kan gaa bort fra Laasningen,

„da den har en saa stor Betydning for Fiskehynglen, at det vilde være usvarligt nu at opgive den“,

saa turde de ovenfor gennemgaaede Oplysninger være stikede til at vise, at Laasningen ingen nævneværdig Betydning har for Fiskehynglen, og at det har været et Fejlsyn, naar man, forinden man havde paalidelige Oplysninger til sin Raadighed, havde paa Forhaand dannet sig den Mening, at Fiskehynglen overhovedet udflækkedes, ja endog særlig udflækkedes i saadanne Vandarealer, som ere blevne laasede ved Bekendtgørelsen af 29de Januar 1890 og ved Vedtægterne.

Den eneste Undersøgelse, der vides direkte at have været rettet paa, om et laaset Vand har nogen Betydning for Fiskehynglen, foretoges af den Limfjordskommission, som gik forud for Loven af 22de Marts 1867. Det hedder i denne Kommissions Betænkning (Tidenden for 1866—67, Tillæg A., Sp. 926):

„Endelig skal Kommissionen ikke undlade at bemærke, at ved nogle under Kontrollørens Opsigt efter Kommissionens Opfordring foretagne Prøvefiskerier med Alevaad i laaset Vand (ved Hensjels Odde) har man ikke kunnet erfare andet, end at Fiskebestanden, hvad ogsaa flere Fiskere have paastaet, er den samme i laaset Vand i det hele som uden for dette, og Kommissionen har derved troet at faa en Art Antydning af, at den tidligere Antagelse, at Fiskehynglen især opholder sig i laaset Vand, var mindre vel begrundet, i det mindste for de Steder, hvor Vandets og Bundens Beskaffenhed (Tangbevoksningen) tillader at fiske med Vaad“.

Lovforslaget ses ogsaa at have opgivet den nugældende Lovs Bestemmelser i sammes § 9 angaaende Forbud mod Fiskeri med Vaad

af hvilken som helst Slags i en Fjerdedel af de derstedes omhandlede Bunde. Til Gengæld gaar Lovforslaget i § 11 ud paa overalt i alle Bunde at forbyde Fiskeri med Alevaad i Tiden fra den 15de November til den 31te Maj, altsaa i 6½ Maaned eller over den halve Del af Aaret, samt at vende tilbage til Forskrifter om Indførelse af Regler for Maskestørrelser for dermed at kunne karakterisere Alevaad.

Udvalget har haft Banffelighed ved med Motiverne at tilegne sig en Erkendelse af,

„at Alevaaddene paa Grund af deres ringe Maskestørrelse ubetinget ere de for Fiskeriet navnlig i de sydlige Farvande mest skadelige Vaad,“

en Udtalelse, der heller ikke ses at være ledsaget af nogen nærmere Begrundelse. Det samme Standpunkt maa Udvalget indtage lige over for den Bemærkning i Motiverne, at dette Forbud

„vil sætte en Stopper for det ødelæggende Rejefiskeri, der foregaar med tungt belastede, smaamaskede Alevaad i den Tid, Rejer ligger fast paa Havbunden.“

Ligesom disse Ytringer til Dels synes at hvile paa den urigtige Forudsætning, at man ved at belaste et Vaad tungt kan benytte det som et Trawl, saaledes ses der ikke at være givet nogen Begrundelse af, hvorfor det skulde være „ødelæggende“ at fiske Rejer om Vinteren.

Motivernes Hovedbegrundelse af Forbudet mod Alevaad i over Halvdelen af Aaret maa imidlertid vistnok søges i Hensynet til den Skade, som der klages over, at Alevaaddene gøre paa de staaende Redskaber. Tilstrækkelig virksomme Midler herimod turde dog findes i Udvalgets Forslag til § 56, at saadan Skadegørelse bliver Genstand for offentlig og ikke som hidtil for privat Baatale, samt i Udvalgets Forslag til § 4 om, at Kontrollen kan forbyde at indtage Fiskeplads med Vaaddene efter Mørkets Frembrud i saadanne Bunde, hvor staaende Redskaber ere udsatte i Mængde. Under alle Omstændigheder maa Lovforslagets Forbud mod Alevaad betragtes som et Tilbagestrid, og man skal for Tiden lade staa hen, hvorvidt et saadant Tilbagestrid kan opvejes ved